

for de rigeste, var urimelig eller uretfærdig, som det ærede Medlem siger, saa vilde jeg ikke være med til at anbefale den. Men jeg anser ingenlunde den meget betydelige Beskatning, vi var naaet op til, og delvis har endnu paa disse Omraader, for uretfærdig eller ublu, men for særdeles velbegrundet. Thi Forholdet er og bliver dette, at denne Byrde rammer Mennesker, der hører til dem, der uden Sammenligning er bedst stillet indenfor vort Samfund; og naar de er det, saa beror det jo ikke paa, at disse ganske enkelte Mennesker har gjort sig i den Grad fortjent af Verden, at de har skabt sig disse store Rigdomme ved egen Fortjeneste og eget personligt Arbejde; nej, de Rigdomme, der er betroet dem, er Rigdomme, som Samfundet har skabt, Rigdomme, som hviler paa den Mulighed at kunne drage mange Mennesker ind i deres Arbejdes Rækker og tage en Del af Udbyttet af deres Arbejde. Derfor er det fuldt berettiget, naar Samfundet for sin Del kræver tilbagebetalt en rimelig Andel deraf, og det er efter min Mening samfundsmæssig og økonomisk gunstigt, naar man gennem Beskatningen begrænser Skabelsen af meget store Formuer og derved giver bedre Betingelser for taalelige Kaar i de øvrige Lag af Befolkningen.

Der nævnes fra det ærede Medlem en bestemt Indvending derimod, nemlig Forretningslivet, der i særlig Grad skulde lide under høj Beskatning af den allerstørste Rigdom: Erhvervslivet, skulde tage Skade deraf; derfor skulde man i vanskelige Tider vige tilbage for en saadan Beskatning. Jeg føler mig overbevist om, at Erhvervslivet tager meget mere Skade af de Skatter, der breder sig ud og faar Form af Varebeskatning, idet man derigennem kommer til at forringe Købeevnen hos den brede Befolkning. Jeg tror ikke paa dette om de meget store Formuer, som undlader at tage Del i Forretningslivet og tjene Penge af Frygt for Skatten; det er kun i de Tilfælde, hvor de virkelig tjener de store Beløb, at de rammes af den Skat, som skulde drive dem bort fra at tjene disse Beløb. Jeg tror, der er langt større Vanskelighed i denne Henseende netop ved den Beskatning, som gør det vanskeligere for den brede Befolkning at købe Varerne; derigennem er det Erhvervslivets Muligheder indskrænket.

Naar det ærede Medlem og ligeledes det ærede Medlem Hr. N. Neergaard pegede paa de Dele af Luksusbeskatning, der er i vor nuværende indirekte Beskatning, kan jeg for min Del sige, at dem er

vi ikke Modstandere af. Hvor man kan skille det ud, saaledes at det bliver en virkelig Luksusbeskatning, mener vi, at saa længe Forholdene er nogenlunde, som de desværre er nu, vil det være fornødent at tage saadan Beskatning til Hjælp for at tilvejebringe det nødvendige Grundlag for Staten. Med Hensyn til den Beskatning, som her finder Sted, gælder det imidlertid, at i overmaade mange Tilfælde vil man være uenig om, hvad der er Luksusbeskatning, og hvad der er anden Art af Beskatning, og jeg kan ikke godkende den Deling, som siger: Paa den ene Side Luksusbeskatning, paa den anden Side Skat paa de absolutte Livsformødheder. Der er et stort Omraade, som ligger derimellem, og netop dette Omraade bærer vel til syvende og sidst Broderparten af den indirekte Beskatning, og netop derfor er det, at man ved indirekte Beskatning opnaar en mindre tilfredsstillende Fordeling end den, man opnaar ved direkte Beskatning.

Det ærede Medlem Hr. N. Neergaard udtalte, at hvis den Nedsættelse af Skatterne, som den højtærede Finansminister stillede i Udsigt, kunde komme, skulde man i væsentlig Grad fæste Opmærksomheden ved Taksterne. Dette tror jeg for min Del er rigtigt. Vi for vort Vedkommende vil utvivlsomt se med Sympati netop paa en saadan Bevægelse, som kan bidrage til at øge Købeevnen og i det hele taget bidrage til Erhvervslivets Lettelse, saa hvis det bliver muligt at komme frem ad dette Spor, vil det i hvert Fald fra vor Side i høj Grad have Tilslutning.

Jeg skal indskrænke mig til disse Bemærkninger og endnu en Gang anbefale Forslaget til Vedtagelse.

N. Neergaard: Jeg skal paa dette Tidspunkt afholde mig fra alle almindelige skattepolitiske Betragtninger, jeg vil kun gøre een Bemærkning til det ærede Medlem Hr. Wilmann, en Bemærkning, der til Dels ogsaa er rettet til det ærede Medlem Hr. P. Munch. Det ærede Medlem Hr. Wilmann nævnte, at det ikke særlig var Enker, der blev gavnet ved den omtalte Bestemmelse i Skatteloven af 1922. Nej, det har jeg heller aldrig sagt, jeg har kun anført Enkerne som Eksempel. Det ærede Medlem Hr. Wilmann talte om en bestemt Aldersgrænse; det vil ikke kunne indføres her, for det første er der Enker af mange forskellige Aldre, og dernæst er der jo mange andre, som ogsaa beskyttes gennem denne Lovbestem-